

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ-ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΟΥΑΪΤ

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΑΜΠΕΛ

Μάικελ, η Ξανθά και λεπτοζαυσιμένη Ίρλανδή με το άγγελικό πρόσωπο και τα γαλιανά μάτια, που είχε αφήσει έδω και δυό χρόνια την ήσυχη ζωή του Δουβλίνου για ν' ακολουθήσει τον άνδρα της σε μιιά χιμαωική περιπέτεια, δεν μπορούσε ν' αν-θξέξη στη σκληρή ζωή και στις στερήσεις, μέσα στις παγωμένες έρημιές της 'Αλάσας.

Ο άνδρας της, ο Ούλλιαμ Νταίρν, ένας τρελλός μηχανικός, που είχε απομακριστεί μιιά ημέρα να γίνει χρυσोधρας, δεν ήθελε να την πάρη μαζί του εκεί κάτω στην άγρια κ' απάνθρωπη χώρα του χρυσού. Είχε φίγει μονάχος του και την είχε αφήσει στη μητέρα του, μιιά αγαθή γρηούλα, που ζούσε ειρηνικά με τις οικονομίες της. Η Μάικελ, ωστόσο δεν μπορούσε ν' ανθξέξη σ' αυτό τον χωρισμό κ' ύστερα από ένα χρόνο, όταν πέθανε η γρηιά πεθερά της, με τὰ τελευταία λόγια που της άκουειναι, πήρε τὸ ἕπερωκέαμένο γὰ νὰ πάη νὰ βρῆ στην 'Αλάσκα τὸν τρελλό κ' αγαπημένο της Ούλλιαμ.

Ο χρυσोधρας όταν την αντίκρισε Ξαφνια μπροστά του, τὸ φάνηκε σὰν μιιά θεϊκή όπτασία κ' έννοιωσε μιιά τόσο δυνατή συγκίνηση, πὸν έπεσε άμωσος στὰ γόνατα κ' άρχισε νὰ τῆς φιλή τὰ χέρια, κλαίγοντας σὰν μικρὸ παιδί.

Από εκείνη τὴν ημέρα, άρχισε ἡ τραγική περιπέτεια τῆς Μάικελ, πὸν είχε ένα τόσο μοιραίο τέλος. Είχαν πληνθεί οι δυό σπείροι, μήνες και μήνες έπάνω στὰ χιόνια τῆς 'Αλάσας, υποφέροντας από τὴν πείνα και τὸ κρύο, είχαν άπαντήσει σκοτεινοὺς και σκληροκαρδους τυχροδιδάκτες πὸν τοῖς λόντειναν και τοῖς γινωόνανε από τὰ γωνιαρικά τους, είχαν κινδυνέψει άμειλητες φορὲς νὰ χαθὸν μέσα στὰ χιονοθύελλες και θροσκόνουσαν πεία σε μιιά καλύτερα, μέσα στην καρδιά τῆς άπελοστοιχῆς έρημιῆς τοῦ 'Ελάν Τάουν.

Η Μάικελ είχε άρρωστίσει βαρεια κ' ο πυρετός τὴν έβλωνε ἡμέρα με τὴν ἡμέρα. Τὸ άγγελικό πρόσωπό της είχε πάρει μιιά τρομακτική διαφάνεια και τὰ γαλιανά μάτια τῆς έλατταν παραξένα, σὰν νὰ καθρεφτιζανε τὸ φῶς ενός άλλου κόσμου.

Ο Ούλλιαμ, ὁ χιμαωικός χρυσोधρας, γονάτιζε κάθε τόσο μπροστά στο χροεβάτι τοῦ μαρτυρίου τῆς άκουμπούσε τὸ μῦθωπό του στο ἰσχνὸ και φλογισμένο χέρι τῆς κ' έκλαιγε μ' ένα σπαρταζικό παραύτο, γιατί έχανε τὰ όνειρά του και μαζί μ' αὐτὰ και τὴν αγάπη του. Τὰ τρώφμα είχαν σωθει πεία και δεν τοῖς άπόμεινε τίποτ' άλλο παρὰ μονάχα τὰ σκυλιά τοῦ έλκιδθρου. Αὐτὰ ἦσαν ἡ τελευταία τους έλπίδα κ' ὁ χαμός τους. "Όταν θὰ τρώγανε και τὸ τελευταίο πεία σκυλιό, ὁ χρυσोधρας θὰ πέθανε κ' αὐτὸς ἔσπερ' από λίγες ἡμέρες, κοντὰ στη νεκρή γυναικία του, γιατί δεν θὰ κατάφερνε ποτέ νὰ φτάση με τὰ πόδια ὡς τὸν πρώτο σταθμό πὸν θροσκόνανε στην άγρη τοῦ 'Ελάν Τάουν. Μόνο με τὸ έλκιδθρο και με μερικά σκυλιά μπορεί κανεις νὰ περάση αὐτῆς τῆς άπέραντες και χιονισμένες έκτάσεις τῆς 'Αλάσας.

Η Μάικελ κατάλαβαινε τὴ θυσία τῆς και κάθε ἡμέρα τὸν παρακαλοῦσε με τὴ μεσοδωστη φωνῆ τῆς νὰ τὴν αφήση μόνη, μιιά και θὰ πέθανε σε λίγο και νὰ ζυττάξῃ νὰ σωθῆ ὁ ἴδιος με τὰ τελευταία σκυλιά τοῦ έλκιδθρου τους.

Είχε περάσει έτσι μιιά δολέηρη έβδομιάδα πὸν θροσκόνουσαν σ' εκείνη τὴν έρημη καλύτερα. Η Μάικελ έννοιωσε τώρα πεία ὅτι έφταναν ἡ τελευταίες τῆς στιγμές. Μὰ βρήκε ωστόσο τὴ δύναμη νὰ παρακαλέση και πάλι τὸ χρυσोधρα :

—Ούλλιαμ, αγαπημένο μου, άρρησε με μόνη, τοῦ είπε. Φείγῃ ὡσο εἶνε άκόμα καιρός. Σήμερα πάλι σκότισσε ένα άλλο σκυλιό... Δεν σοῦ μείνουν τώρα παρὰ μονάχα τρεῖ-τέσσερα, πὸν μίλις σοῦ φτάνουν για τὸ έλκιδθρο. Ούλλιαμ, κατάλαβε λοιπὸν, ὅτι αὐτὸ πὸν κανεις εἶνε τρέλλα!... Αἶψω πεία θὰ εἶνε πὸνδ άργά... Έφρες ὅτι εἶμαι χαμένη κ' ὅτι τίποτε πεία δεν μπορεί νὰ με σώση... Μὰ δεν βλέπεις, ὅτι εἶνε άνώφελη ἡ θυσία σου!... Γιατί θυσιάζεσαι για μιιά νεκρή; Σ' έξοραξῶ σὸν έρωτὰ μας! Φείγῃ, αγαπημένο μου...

—Ποτέ! σφίμαζε μ' ένα παγωμένο αναρλιχτό ο Ούλλιαμ Νταίρν. Πρέπει νὰ πληρώσω με τὴ ζωή μου τὴν εγγληματική τρέλλα μου. 'Μέρες για μένα σ' αὐτὴ έδὼ τὴν έρημη κ' απάνθρωπη χώρα και για μένα θυσιασε τὴ ζωή σου, Μάικελ, σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ὅτε ὁ θάνατος δεν θὰ μῆς χωρίση, γιατί για σενα μονάχα ζούσα και για σενα ἦθελα νὰ πραγματοποιήσω τὰ χιμαωικά όνειρά μου. 'Αν δεν

μῆς έρθει λοιπὸν καιμιιά βοήθεια, θὰ γείρω κ' εγὼ δίπλα σου για πάντα και θὰ μῆς σκεπάση τὸ χιόνι με τὸ παγωμένο του σάβανο...

Κι' ὁ χρυσोधρας, σφίγγοντας τῆς γροθιές του ἀπ' τὴν άπελοπία του, άρχισε νὰ τραγουδῆ μέσα στην καλύτερα σὰν τρελλός, προσμεινώντας μιιάσκα μιιά βοήθεια από κανένα προσωπό παραδάν τυχοδιωκτὸν πὸν τραβοῦσαν νὰ πουήσουν τὴ χρυσοζοχή τους στο 'Ελάν Τάουν.

Πέρασαν έτσι μερικὲς ὡρες άγωνίας, μέσα σε μιιά άποπιακὴ άποσφαιρα θανάτου.

Τὰ τελευταία σκυλιά τοῦ έλκιδθρου οδοιπόρανε πένθιμα και κάθε τόσο ξεσοποῦσαν σε λυσοσασμένα γωνιόματα, έτοιμα νὰ κατασπαράξῃ τὸ ένα τ' άλλο από τὴν πείνα.

Η Μάικελ, κίτρινη σὰν νεκρὸ, μωόνιξε σε μιιά στιγμή τὰ χείλη τῆς και ψιθύρισε :

—Ούλλιαμ, εἶσαι κοντὰ μου ;
—Δὲν με βλέπεις, Μάικελ; τῆς άπάντησε ανατριχιάζοντας ὁ άνδρας τῆς.

—'Αγαπημένο μου, άκούω μόνο τὴ φωνῆ σου... 'Έχει πέσει μιιά θαμπη καταχνιά μπροστά σοῦ μάτια μου και γ' αὐτὸ δεν σε βλέπω... Γιατί σφιδιάζουν έτσι τὰ σκυλιά; Δεν βγαίνεις νὰ οἶξῃς μιιά ματιά, μήπως έρχεται κανένα έλκιδθρο; Μοῦ φάνηκε πὸς άκουσα γ' ἀνηχοῦν τὰ κουνούνακια κάποιου έλκιδθρου!... Για τίγανει νὰ δῆς...

Ο Ούλλιαμ, για νὰ παρηγορήση τὴ γυναικία του και για νὰ κρύψῃ τ' αναρλιχτά του πὸν πνίγανε, άνοιξε τὴν πόρτα τῆς καλύτερας και βγήκε έξω για νὰ κλάρη μόνος, μέσα στη σιωπὴ και στην έρημιά τοῦ χιονοῦ.

Η Μάικελ, ὅταν άπόμεινε μόνη, άνασπρώθηκε με μιιά άπελιωμένη προστάθεια, άπλωσε τὸ χέρι τῆς, τὸ έχωσε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό τῆς και πήρε τὴν παλιὰ τσάντα τῆς με τὰ χαρτὰ τῆς. Τὴν άνοιξε με τρεμώμενα χέρια, πήρε από μέσα μιιά φωτογραφία, έγραψε μερικὲς λέξεις με τὸ μολύβι τῆς από πίσω κ' έπειτα τὴν έκλεισε μέσα σ' ένα παλῶ φράκello.

Ηταν καιρός πεία, γιατί δεν άντεχε περισσότερο. Έπεσε λοιπὸν πάλι πρὸς τὰ πίσω έξανατλημένη, άφοῦ πρώτα έβαλε κάτω ἀπ' τὸ προσκέφαλό τῆς έκείνον τὸν παράξενο φράκello.

Η Μάικελ τώρα άνάνιωσε βαρεια. Ο θάνατος έρχότανε άργά, μ' άπόρροβα βήματα λίζωυ επάνω στο χιόνι.

Ο Ούλλιαμ, σε λίγο, μιπήρε πάλι στην καλύτερα. Τὴν ἴδια στιγμή όμως ἡ Μάικελ, πὸν άκουσε τὰ βήματά του, τοῦ έκανε νόημα νὰ πάη κοντὰ τῆς κ' όταν ὁ άνδρας τῆς έσπικρε πάνω από τὸ κεφάλι τῆς, τοῦ ψιθύρισε με μιιά βραχνὴ και ραγισμένη φωνή :

—Ούλλιαμ, συγχώρεσε με!... Δεν εἶμαι ἔξω τῆς αγάτῆς σου... Συγχώρεσε με... Δεν αξίζω τὴ θυσία τῆς ζωῆς σου...

—Τὴ θεῆ νὰ πῆς, Μάικελ; τὴ ρώτησε ὁ χρυσोधρας Ξαφνιαμωένος.

—Ούλλιαμ, ὅταν κανεις βοίσζετα στις τελευταίες του στιγμές, πρώτα ν' άπογοήνη τὴν γρηιή του από κάθε άμάρτημα... Συγχώρεσε με... 'Όταν έφυγες από τὴν Ίρλανδία και πέρασε ένας δολέηρος χρόνος δίχως νὰ λάβω καιμιιά εἶδηση, νόμισα ὅτι εἶχες γυθει σ' αὐτῆς έδὼ τῆς έρημιές...

—Ψέμματα!... φώναξε παγωμένος ὁ χρυσोधρας.

—'Όχι, εἶνε ἀλήθεια, Ούλλιαμ... Τὴν ὡρα πὸν πεθαίνε κανεις, δεν λέει ψέμματα... Συγχώρεσε με... Εἶχα ξεχάσει τὴν αγάπη σου και τὸν ὄρο που σοῦ εἶχα κάνει... 'Ήμιον τόσο δυστιχημένη ὅταν πέθανε ἡ μητέρα σου!... 'Η μοναξιά λοιπὸν κ' ἡ κλήξῃ μ' έρωξίσε τὴν άγκαλιά σου... 'Αλου...

Ο Ούλλιαμ, μ' ένα βραχνὸ μούγκρωμα, σωριάστηκε στὰ πόδια τοῦ ζουεβάτιου τῆς.

—Θὰ εκδικηθῶ! τῆς φώναξε, ξεχνώντας ὅτι μιλωῦσε σε μιιά έπομοθιανάτη.

—Ναί, Ούλλιαμ τοῦ άπάντησε ἡ Μάικελ. Πρέπει νὰ εκδικηθῆς, γιατί τώρα τὸν μισῶ αὐτὸ τὸν άνδρωκο, πὸν μ' έκανε νὰ σε ξεχάσω. Πρέπει νὰ ζήσης, για νὰ εκπληρώσης τὴν τελευταία μου θέληση. 'Όσο κ' αν εἶμαι ένοχη, εἰξλεῖνοω αὐτὴ τὴ στιγμή με τὸν θάνατό μου τὴν άμαρτία μου. Εκείνος ὅμως ζῆ ακόμα και πρέπει νὰ τιμωρηθῆ σκληρὰ από τὸ χέρι σου. 'Ακούσε με, Ούλλιαμ, 'Όταν πεθάνω σε λίγο, νὰ μεθιάγῃς κάτω από τὸ χιόνι κ' έπειτα νὰ φύγῃς για νὰ εκδικηθῆς τὴν τιμῆ σου κ' εἰμένα τὴν ἴδια, πὸν μ' άρρησε εκείνος δολομύνοχη και δεν διστασα νὰ ρθῶ εδὼ πέρα για νὰ Ξανα-

"Ωρησε με λύσσα με τὸ καμουτσίκι στο χέρι..."

πέσο στην αγκαλιά σου...

—Πούς είναι; Πώς τον λένε; ούφλαξε ο Ούλλιαμ.
—Θά το μάθεις σε λίγο. Έχω τη φωτογραφία του και τ' όνομά του σ' ένα φράξελο που είναι κάτω απ' το προσκέφαλό μου. Σ' έξορκίζω όμως να μην τον ανοίξεις, παρά μονάχα όταν θά φτάσης στον πρώτο σταθμό. Λυπήσου μιά έτοιμοθάνατη και μη θέλησεις να τη ντροπιάσης στις τελευταίες της στιγμές. Όρκιζεσαι ότι θά μ' άκουσής, Ούλλιαμ;

—Ναι! έστέναξε μ' ένα πηγμένο κλάμμα ο χουσοσθήρας.
—Ευχαριστώ, άρχατη μου, ψυχήσε ή Μάμτελ. Συγνώρεσε με...
Και με τά λόγια αυτά, έγριψε τό κεφάλι της από τήν άλλη μεριά και ξεψύχησε.

Ο Ούλλιαμ Νταϊου τότε, τρελλός απ' τήν απελπισία του, υπάκουσε στις τελευταίες θέλησεις της νεκρής κι' όταν τή σκέτασε κάτω από τό χιόνι, άρπαξε τόν παλιό φράξελο, έξεψε τά σινιάλα στό έλκυσθό του κι' άρρισε με λύσσα, με τό καμουτσά στο χέρι, γιά να φτάσει όσο πιοροές γρηγορότερα στό 'Ελάν Τάουν.

Πούς ήταν άραγε ο κλέφτης της άρχατης του; Πούς είχε ξεγελάσει τήν άγαπημένη του Μάμτελ που κοιτότανε τώρα κάτω από τό χιόνια της 'Αλάσας;

Όταν όμως έφτασε στό 'Ελάν Τάουν, τό βράδυ της άλλης ήμέρας, κι' άνοιξε τόν παλιό φράξελο, υπακούοντας τιγρά στην τελευταία θέληση της Μάμτελ, όπως της είχε όρκισθεί, δέν βρήκε τίποτ' άλλο, παρά τή φωτογραφία του μ' αυτά τά λόγια:

«Ούλλιαμ, συγνώρεσε αυτό τό ψέμμα μου... Σ' αγαπούσα πάντα και πάντα σου έμεινα πιστή. Μά ήθελα να σέ κάνω να ζήσης, να μη θυσιαστής άδικα κι' έσύ και γι' αυτό σου είπα αυτό τό μόνο ψέμμα της ζωής μου. Μη με ξεχάσεις, αγαπημένε μου και σου εύχομαι από τό βάθος της καρδιάς μου να ζήσης έντυχημένος...
Μά μ π ε λ».

Ο Ούλλιαμ Νταϊου τότε, ο τρελλός χουσοσθήρας πήρε μιά βαθειά ανάσα, σάν να έφυγε ένα άβάσταχο βάρος από τό στήθος του, και με δάκρυα στα μάτια έγριψε τό κεφάλι του και φίλησε τ' όνομα της άγαπημένης του γυναίκας πάνω στη φωτογραφία.

ΕΝΤΟΥΡΑΝΤ ΣΤΙΟΥΑΡΤ ΧΟΥΑ-ΙΤ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΓΑΤΟΦΑΓΙΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

Όπως ξέρετε βέβαια, ή γάτα είναι τό πιο εύερέθιστο κι' άξυλόλο ζώο, αλλά είναι συγγρόνος και τό πιο άγαπητό μεταξύ των κατοικιδίων, ίσως επειδή είναι τόσο χαδιάρικο και τόσο καθαρό.

Σέ κανένα μέρος του κόσμου δέν τρώγεται τό κρέας της γάτας.

Κι' όμως υπήρξαν περιπτώσεις έχατης ανάγκης, που οι άνθρωποι αναγκάστηκαν να φάνε και γάτους. Η περιστάσεις αυτές συμπέτουν με τους μεγάλους λιμούς και κυρίως με τις πολιορκίες φρουρίων ή πόλεων, κατά τις οποίες οι πολιορκούμενοι έστεροίντο κάθε άλλης τροφής.

Στη νεότερα ελληνική ιστορία αναφέρονται δύο περιπτώσεις γατοφαγίας: Η πρώτη κατά την πολιορκία του Ναυπλίου από τόν ελληνικό στρατό της επανάστασης κι' ή δεύτερη κατά την πολιορκία του Μεσολογγίου από τους Τούρκους.

Η πολιορκία του Ναυπλίου, που άρχισε από την 1ην 'Απριλίου του 1821 και κράτησε μέχρι τέλος Νοεμβρίου του 1822, έφερε στην έχατη απόγνωση τους πολιορκημένους Τούρκους, οι οποίοι, μετά την καταστροφή του Δράμλι, έχασαν πλέον κάθε έλπίδα σωτηρίας. Η προμήθειές τους είχαν εξαντληθεί και κάθε προσδοκία αναλήφσεως των είχε χαθεί. Έτσι, μονάχα ο θάνατος από τήν πείνα ή ή έξουτελιστική παράδοσις τους άπέμεινε ως λύσις τόν δεινών τους.

Πολλοί απ' αυτούς, οι πιο αδύνατοι, άρχισαν τότε να πεθάνουν από τήν πείνα κατά δεκάδες. Άλλοι παραγκοούσαν από τις στερήσεις και μερικά, όσοι μπορούσαν, αυτομόλοφον στην ελληνικό στρατό. Αναγράφεται τότε, ότι όμοι άτόμειναν στην πολιορκημένη πόλι, βρέθηκαν στην τραγική ανάγκη να συντηρηθούν από τις γάτες, τά μόνα ζωντανά κατοικίδια που είχαν άπομεινει στο Ναύπλιο. Και τό φοβερότερο απ' όλα είναι, ότι αναγκάστηκαν να φάνε ακόμα και πτώματα σκοτωμένων ανθρώπων!

Όταν τέλος κατελήφθη τό Ναύπλιο, δέν βρέθηκε ούτε ένας γάτος μέσα στην πόλι.

Κατά τή μεγάλη επίσης πολιορκία του Μεσολογγίου, όταν άρχισαν να λιγοστεύουν τά τρόφιμα, τό σπηρέσο των ανδρών κτέθηκε στα 50 δράμαμα ψωμού τήν ήμέρα. Κι' όταν έλειψε κι' αυτό, οι πραγματικοί ύπερασπιστά του φρουρίου βρέθηκαν στην έχατη ανάγκη να φάνε τους γάτους της ήρωικής πόλεως!

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο "Όθων στο Ξηρόμερο. Η ευχή του βλαχοδημάρχου. Η ύπερηφάνεια του Ροΐδη. Ο Ανδρούτσος και τά κανόνια των Τούρκων. Το πείσμα του ήρωος. Ο Κωνσταντίνος κι' ο Βενιζέλος στην "Ηπειρο, κτλ. κτλ.

Όταν ο αλφειώμιηπος βασιλεύς Όθων έπεσεέφθη τήν πρωτεύουσα ενός δήμου, της επαρχίας Βονιτοης και Ξηρομέρου, ο δήμαρχος που τόν προσεφώνησε, του είπε μεταξύ των άλλων και τά εξής:

—Μεγαλειότατε, σου εύχόμαστε να τεκνογονήσης, να κάμης μαθές πολλά παιδιά, και σε τούτο όλοι θά... σ υ ν τ ε λ ε σ ο υ μ ε !
Κόκκαλο ο Όθων.

Ο Έμμ. Ροΐδης, χωρίς να είναι ματαόδοξος, ήταν άνθρωπος εύφνης και ύπερήφανος.

Μιά μέρα ένας άποτυχών ποιητής του είπε:

—Νομίζετε λοιπόν, ότι έχετε μεγάλη αξία;
—Όταν ξεεταζώ τόν έαυτό μου, ως προς εμέ, απάντησε ο Ροΐδης, τόν βρίζω να έχη πολύ μικρή αξία, όταν όμως τόν συγκρίνω με τους άλλους, του άναγνωρίζω μεγάλη αξία!...

Ο Όδυσσεύς Ανδρούτσος είχε ανοίξει κάποτε με τους άνδρες του τουφεκιά με τους Τούρκους, κοντά στην Άγία Μαρίνα, σ' ένα θαλασσινό χωριό της Φθιώτιδος. Οι Έλληνες ήσαν πολύ λίγοι και όπιστευμένοι με τουφέκια μόνο, ενώ οι Τούρκοι, που ήσαν διπλάσιοι, διέθεταν και ίππικό και πυροβολικό.

Στά κανόνια όμως του έβηρου άπάντησε με κανονίες τό πολεμικό καράβι του φραναού Βιζήβης, που ήταν άγυροβολημένα εκεί κοντά. Τό αποτέλεσμα όμως ήταν μηδαμινό. Όστόσο, ο Ανδρούτσος με τους γενναίους του, προσβληγμένους πίσω από τά χαρακώματα που άνοιξαν γιά μιά νύχτα, πολέμησε ήρωικά. Σε κάποια στιγμή όμως, ενώ έτρεχε ακάλυπτος στό χαρακώμα, δίνοντας διαταγές στους άνδρες του, άκουσε τό σφύριγμα μιάς οβίδος πάνω απ' τό κεφάλι του και είδε τό φέσι του να τινάζεται μακριά.

Ο άφορητός άρματολόγος, χωρίς να ταχαθή διόλου, έσκυψε, πήρε τό φέσι του και άφού τό τινάξε, μοιροούρισε, σφίγγοντας τά δόντια του:

—Τι να σάς κάμω, όρέ παληόσκουλα, που έχετε τό Φράγχο που σάς φάνει εστίπας!

Άς ποήγισαν και μένα και θά βλέπατε πόσο καλύτερα ξέρω να σάς παίρνω τά φέσα.

Εγώ θά σάς τάταωνα

Όταν ο βασιλεύς Κωνσταντίνος βρισκόταν μαζί με τόν πρωθυπουργό Βενιζέλο στο στρατόπεδο της "Ηπειρου, κατά τόν πόλεμο του 12, έτιχε μιά μέρα να συναντηθούν μ' έναν άλοικό χωριά.

—Τά παιδιά βιάζονται να μπειν στα Γιάννενα, αφεντάδες, είτε, χαρτεζοντας αφελέστατα ο χωριάς.

—Έχεις δίκιο, του απάντησε ο βασιλεύς. Άλλά κι' αυτό δέν θ' άργήση να γίνη.

Τήν ίδια στιγμή, ο χωριάς έβγαλε τήν καπνοσωκούλα του κι' έδωσε στον Κωνσταντίνο να σφίρη τσιγάρο.

Ο βασιλεύς πήρε απ' τόν καπνό τόν άγέλοϋς "Ηπειρώτη και του πρόσφερε κατόπιν ένα τσιγάρο έτοιμο από τά δικά του. Ύστερα, γύρισε γιά να προσφέρει τσιγάρο και στον πρωθυπουργό.

—Θά προτιμούσα, απάντησε ο Βενιζέλος, να σφίρω τσιγάρο απ' τόν καπνό του πατριότη από δά, ο οποίος φαντάζομαι θά εινε εκ των άριστων.

—Από ποιού Άριστου, κοιμάρε, διαμαρτυρήθηκε ο χωριάς. Είναι από τό δικό μου τό χωράφι, καπνός... φλωρί!

Ο βασιλεύς κι' ο πρωθυπουργός έγέλασαν τότε με τήν καρδιά τους.

Νά τώρα και μερικές προλήψεις των νησιών του Αιγαίου:

—Δέν πρέπει ή μανάδες ν' άρμινουν τά ρούχα του παιδιού τους να στεγνώσουν τή νύχτα έξω, γι'ατί τά παίρνουν ή καλές Κυράδες και τά μαγειώνουν. Κι' ύστερα άμα τά βάλει τό παιδί, μαυρίζει τό κρέας του και πεθάνει.

—Όταν τά μεσάνυχτα κράζει, χωρίς ατία και άφορμή, κανένας πετεινός, δέν πρέπει να βγής από τό σπίτι σου, γιατί έκείνη τή στιγμή βγαίνει στο σεργιάνι του ο Τρισκατάρατος ο τραγογένης με τις καλές Κυράδες.

—Όποιος έχει πάνω τών ματιών, γιά να του περάση, πρέπει να γυρίση τρεις φορές γύρω από μιά εκκλησία, μέσα στο μεσημέρι.

